

tes. Det ligger naturligvis ikke deri, at Aandssvagheden tiltager; men det kommer af, at Tilliden til Aandssvageanstalterne og den Pleje, de aandssvage faa der, er voksende ude i Befolkningen. Dette medfører imidlertid, at man maa tænke paa, om der ikke kan gøres noget, og der er da ved tredie Behandling kommet denne lille Bevilling ind, for hvilken man vil begynde at foretage Forundersøgelser til at bygge en ny Anstalt. Der foreslaas allerede i Aar at udvide Ribeanstalten med 150 Pladser; men dermed er Pladsmangelen ikke saa nær afhjulpen, og nu vil man saa begynde paa disse Forundersøgelser. For dem, der have med denne Sag at gøre, er det beklageligt, at de stadig maa sige Nej til de gentagne Anmodninger om at modtage de Stakler, som ere ude omkring, og som volde megen Fortræd i Hjemmene, tidt ødelægge Hjemmene, og som ogsaa for deres egen Skyld trænge meget til at komme ind paa Anstalterne. Det er derfor glædeligt, at denne Bevilling er fremkommen, og Aandssvageanstalterne glæde sig meget over, at der vil blive taget fat paa denne Opgave, Bygningen af en ny Anstalt, som formodentlig vil komme til at ligge i Nordjylland. Naar Ministeriet udtaler, at man maa anse det for hensigtsmæssigt, naar et passende Areal er erhvervet, efter en forud lagt samlet Plan at lade Opførelsen af en Anstalt foregaa successivt i Stedet for straks at gaa i Gang med Opførelsen af et større Bygningskompleks, saa er dette ganske i Overensstemmelse med, hvad Autoriteterne paa Aandssvagevæsenets Omraade ønske. De ønske netop Pladsmangelen afhjulpen lidt efter lidt, for at Udgifterne ikke skulle blive for store paa een Gang, og for at man kan indhøste Erfaringer. I Aar foreligger der netop Forslag om at bygge en ny Sindsygeanstalt, en ret stor Anstalt; men Pladsmangelen paa Aandssvageanstalterne er jo ikke mindre end paa Sindsygeanstalterne, og derfor er det glædeligt, at dette Forslag nu er kommet frem. Jeg vil gerne udtale en Tak til Ministeriet og Ministeren for det og en Opfordring til, at man ikke venter for længe med disse Forberedelser.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg har kun en enkelt Bemærkning at gøre til det ærede Medlem, som talte først. Det er den, at jeg indrømmer, at Tillægsbevillingslovens Form er gammeldags, lidet overskuelig, lidet heldig. Imidlertid staa vi jo ved en Omformning ogsaa af Tillægsbevillingsloven, idet jeg giver det

ærede Medlem fuldkommen Ret i, at den forandrede Form, under hvilken Finansloven nu foreligger, selvfølgelig bør lægges til Grund ogsaa ved Affattelsen af Tillægsbevillingsloven næste Aar, og at vi i det hele taget med Hensyn til Tillægsbevillingsloven bør søge at gennemføre noget lignende, som nu er gennemført ved Finansloven, at faa den klarere, mere overskuelig, og at disse to Love selvfølgelig maa staa i Forbindelse med hinanden. Tillægsbevillingsloven er jo vokset op gennem en lang historisk Udvikling og bærer i sin gammeldags, snørklede, uoverskuelige Form i meget høj Grad Præget deraf. Til at gøre nogen Forandring i Formen af denne sidste Tillægsbevillingslov, som forelægges for Rigsdagen, har jeg dog ikke fundet nogen Anledning. Det ærede Medlems Ønske vil imidlertid blive opfyldt, naar det Tillægsbevillingsforslag forelægges, som vil fremkomme næste Aar.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) omtalte jo ret udførligt Spørgsmaalet om den foreslaaede Bevilling paa 95,000 Kr. yderligere til Hjælpekasserne ud over de 250,000 Kr., som staa i Loven. Maa jeg straks sige — væsentlig foranlediget ved en Bemærkning af det ærede Medlem fra Aarhus (Harald Jensen) —, at Kommunerne have ikke med nogen som helst Ret kunnet vente at faa en Trediedel af, hvad de yde til Hjælpekasserne, refunderet, idet § 14 saa tydeligt som det kan forlanges, siger, at der stilles et Beløb af 250,000 Kr. til Raadighed aarlig for at refundere Kommunerne en Part af deres Udgifter til Hjælpekasserne, og der er udtrykkelig sagt, at de kunne dog aldrig faa mere end en Trediedel. Men dette vil vil altsaa sige, at man den Gang har forudsat, at de 250,000 Kr. maaske kunde forslaa til mere end til at refundere en Trediedel af Kommunernes Tilskud til Hjælpekasserne, og det vilde man da sikre sig imod. Der er derimod ikke givet noget som helst Tilsagn om, og der er saa vidt mig bekendt heller ikke fra nogen Side udtalt noget om, at der skulde gives Kommunerne en Trediedel af deres Tilskud. I saa Henseende adskiller Lovens Bestemmelser sig i højeste Grad fra de Bestemmelser, som findes i Loven om Arbejdsløshedskasser og i Sygekasseloven, idet man i disse Love har sat Statens Bidrag i et vist bestemt Forhold til de af de paagældende Medlemmer af Sygekassen eller Arbejdsløshedskassen ydede Tilskud